

1 липня
- Святий Лулу -

ПРИБУТТЯ

— Дін-дон-дін... Ми прибуваємо на залізничний вокзал Екс ан Прованс, — сказав голос із потяга.

О, та це нічого не доводить. Голос з потяга часто говорить абищо. Він стверджує, що можна купити чудові бутерброди у вагоні-ресторані, але це неправда, вони несмачні.

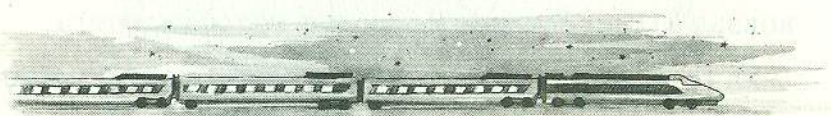
— На місці, Гурті. Ми прибули, моя красунечко, — позіхаючи та потягуючись в кріслі сказав Гаспар.

Гаспар — це моя людина. Я його дуже люблю. Він приємний, грайливий, вірний і такий чистюля! Відтоді як я народилася і він узяв мене на руки ми

завжди разом. Звісно, окрім тих випадків, коли він йде за покупками до «Монопрікс».

— Екс ан Прованс! Три хвилини до прибуття, — знову пролунав голос із потяга.

Це все одно нічого не доводило. Ми могли б цілком бути десь в іншому місці. Потягів чимало. Щонайменше чотири. Один до Парижа, один до Провансу, іще один до Америки, але він літає. Є також потяг до Англії, але він заборонений для собак, окрім собак-поводирів. Мій Гаспар носить окуляри, але цього недостатньо, щоб його вважали сліпим.

Можливо, коли він постаріє, то стане повністю незрячим, як Карлос, пудель пані Раस्ताпопулос, і це буде супер, тоді ми зможемо відвідати Англію.

Коли потяг зупинився, я все ще не була впевнена, куди ми приїхали. Треба сказати, що того вечора місяця не було, і як би ми не вдивлялися в пейзажі крізь вікно, нічого там не побачили.

Нарешті, двері з шумом та рипінням відчинилися, і гаряче повітря вдарило мені в вуса, як тоді, коли відкриваєш духовку, щоб перевірити, чи готова піца.

Фух! Голос у потязі не збрехав. Нічне повітря пахло соусом песто, лавандою і канелоні.

Я почала підстрибувати від хвилювання, точно як тоді, коли у мене глисти.

Переможним стрибком я вибралася на переповнену платформу — повсюди багато ніг кудись поспішали і швидко їздили візочки з багажем. А після того, як я окропила землю краплею сечі, весь Прованс став моїм.

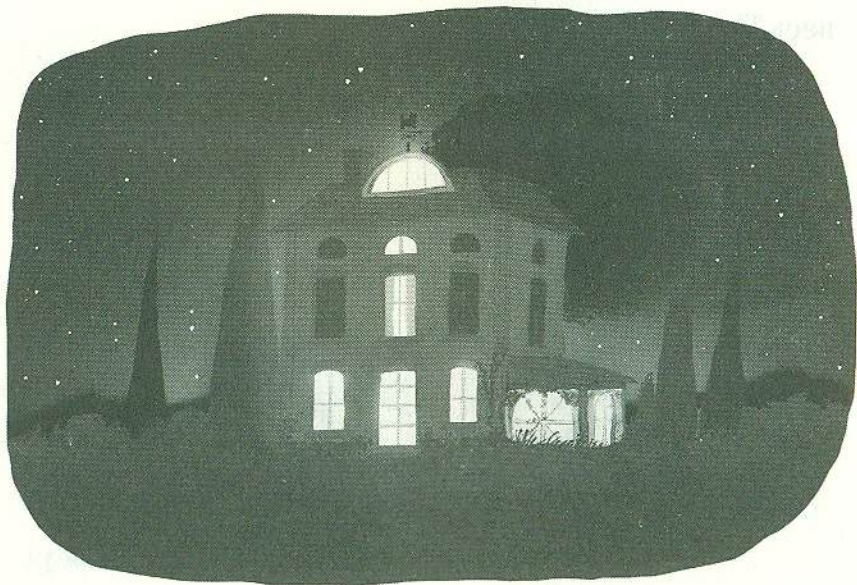
Наше авто чекало на парковці. І як тільки ми сіли всередину, воно злетіло як ракета, щоб доставити нас додому.

Ах, мій дорогий дім у Провансі! Я могла б тебе впізнати із заплющеними очима. У передпокої завжди пахло фенхелем, у вітальні — чебрецем, на кухні — кишкою, а моя лежанка все ще пахла собакою.

Поки Гаспар відкривав багаж і вікна, я пішла і сіла на терасі, щоб вдихнути аромати нашої першої ночі на канікулах.

Над кипарисами розвіявся запах білки — носом чую, я відразу впізнала цю навіжену, яку намагалася спіймати і минулого, і позаминулого року.

Цього літа, обіцяю, вдасться, інакше мене більше не звати Гурті!

Біля платанів запах сміття підказав мені, що наші сусіди Кабуфіги все ще не сіли на дієту. Запах їхнього kota відчувався на городі. Його смердючий аромат свідчив про те, що сьогодні вранці він вештався біля кабачків та напередодні з'їв трохи ковбаси.

Одним словом, усі мої друзі були там. Навіть ті, які мені не подобалися. Я з нетерпінням чекала зустрічі з ними! Але поки пішла спати.

Сон у потязі виснажив, а мені потрібно бути в хо-рошій формі, тому що попереду багато вихідних.

2 липня
Святий Шем

ЛЮБЛЮ ДАРУВАТИ

Щоб відсвяткувати перший ранок канікул, я пішла будити Гаспара, тримаючи у роті подарунок.

— Привіт, — сказала я лагідно. — Поглянь, яку красу я тобі принесла.

Будь-яка нормальна людина могла б про таке тільки мріяти, але Гаспар закричав.

Проте яким гарненьким був цей пацючок! І не підробка ж! Не пластиковий чи тканинний непотріб. Ні! Він був мертвий — так, але він був справжнісіньким і пахнув до біса добре!

На моє здивування, Гаспар обізвав мене свинею і сказав, що жахливо вбивати «таку ж тварину, як я».

Почнімо з того, що пацюка вбила не я. Йому було нудно одному на кухні, тож я вкусила його заради сміху, а потім він помер від старості, бідолашний. І пацюк не «така ж тварина, як я». Він потворний і чорний, а я красива і різнокольорова.

На знак подяки мене разом з моїм подарунком викинули, як сміття, у двір.

Так мені й треба, це навчить мене догоджати!

Хоч зараз і липень, але людська дурість не має канікул. І щоб показати своє незадоволення, я вирішила відсвяткувати початок літа, пустуючи в полі на самоті.

Наступного разу
я подарую його собі!